

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

«دعا در اعتراف به تقصیر از ادای شکر - صحیفه سجادیه»

خداوند کسی در مسئله شکر به حدی نمی‌رسد مگر آنکه احسان دیگر تو او را به شکر دیگر ملزم می‌کند و از طاعت به اندازه‌ای دست نمی‌یابد - گرچه بکوشد- جز اینکه در برابر آنچه شایسته فضل توست مقصر است، بنابراین شاکرترین بندگانت از شکر تو ناتوان و عابدترین بندگانت از طاعت مقصر است، کسی مستوجب آن نیست که از باب استحقاق او را مورد مغفرت قرار دهی یا بر اساس سزاواری از او خشنود باشی، پس هر که را بیماری از احسان توست و از هر که خشنود شوی در اثر فضل توست، عمل اندک را که پذیری از باب فضل پذیرفته‌ای و طاعت مختصر را مزد می‌دهی تا آنجا که گویی شکر بندگانت که بدان سبب پاداششان را واجب ساخته‌ای و اجرشان را از آن‌رو بزرگ ساخته‌ای مسئله‌ای است که در برابر تو قدرت روی برتافتن از آن را داشته‌اند و از این جهت پاداششان دادی، یا گویی سبب آن شکر به دست تو نبوده و بدین خاطر به ایشان اجر بخشیدی، بلکه ای خدای من مالک امر ایشان بوده‌ای پیش از آنکه ایشان مالک عبادت تو شوند و مزدشان را پیش از اینکه به طاعت اقدام کنند آماده کرده‌ای، زیرا که آئینت انعام و عادتت احسان و راحت و عفو و بخشش است.